

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka, uzskatot, ka Ēģiptē notikušajās tiesvedībās esot tikušas ievērotas pamattiesības, Padome esot pārkāpusi prasītāju tiesības, kas paredzētas LES 6. pantā, lasot to kopsakarā ar 2. un 3. pantu, un ES Pamattiesību hartas 47. un 48. pantā.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka, uzskatot, ka kritērijs prasītāju ierakstīšanai lēmuma 1. panta 1. punkta un regulas 2. panta 1. punkta sarakstā esot ticis izpildīts, Padome esot pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka, Padome neesot norādījusi pietiekamu pamatojumu prasītāju ierakstīšanai no jauna.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka Padome esot pārkāpusi prasītāju tiesības uz aizstāvību un tiesības uz labu pārvaldību, un tiesības uz efektīvu pārbaudi tiesā. It īpaši, Padome neesot rūpīgi un objektīvi pārbaudījusi, vai iemesli, uz kuriem tā atsaukusies, lai pamatotu prasītāju ierakstīšanu no jauna, ir bijuši pietiekami pamatoti, ņemot vērā prasītāju pirms atkārtotas ierakstīšanas paustos apsvērumus.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots, ka Padome esot nepamatoti un nesamērīgi pārkāpusi prasītāju pamattiesības, tostarp viņu tiesības uz īpašuma un reputācijas aizsardzību. Padomes Lēmuma (KĀDP) 2016/411 ietekme uz prasītājiem esot visaptveroša – gan attiecībā uz viņu īpašumu, gan viņu reputāciju visā pasaulē. Padome neesot pierādījusi, ka prasītāju līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana ir saistīta vai pamatota ar leģitīmu mērķi, un vēl jo mazāk, ka tā būtu ar šādu mērķi samērīga.

Prasība, kas celta 2016. gada 30. maijā – *Inpost Paczkomaty*/Komisija

(Lieta T-282/16)

(2016/C 270/65)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Inpost Paczkomaty sp. z o.o.* (Krakova, Polija) (pārstāvis – *T. Proć, radca prawny*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

- atcelt Eiropas Komisijas 2015. gada 26. novembra Lēmumu (ES) C(2015) 8236 par valsts atbalstu SA.38869 (2014/N), ko Polija vēlas piešķirt Polijas pastam kā kompensāciju par neto izdevumiem, kas ir radušies 2013.–2015. gadā saistībā ar pienākumu sniegt universālos pakalpojumus;
- piespriest atbildētājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza septiņus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots Līguma 106. panta 2. punkta pārkāpums, nepareizs konstatējums, ka ir izpildītas [Eiropas Savienības nostādņu par valsts atbalstu, ko piešķir kā kompensāciju par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu (2011)] (2.6. daļas) 19. punkta prasības, Līgumā noteikto publisko iepirkumu principu pārkāpums, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 15. decembra Direktīvas 97/67/EK par kopīgiem noteikumiem Kopienas pasta pakalpojumu iekšējā tirgus attīstībai un pakalpojumu kvalitātes uzlabošanai (OV 1998, L 15, 14. lpp., turpmāk tekstā – “Pasta direktīva”) nepareiza interpretācija;

- Dalībvalstu piemērotajām universālo pakalpojumu sniegšanas finansēšanas metodēm ir jāatbilst gan no LESD normām par iekšējā tirgus brīvībām izrietošajiem nediskriminācijas, pārskatāmības un vienlīdzīgas attieksmes principiem (tostarp pasta universālā pakalpojuma sniedzēja izvēles konkursā principam), kā arī LESD 106. panta 2. punktam, kas tā nav šajā lietā.
2. Ar otro pamatu tiek apgalvots Līguma 106. panta 2. punkta pārkāpums, kā arī nepareizs konstatējums, ka ir izpildītas [Eiropas Savienības nostādņu par valsts atbalstu, ko piešķir kā kompensāciju par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu (2011)] 14. punkta (2.2. daļa) un 60. punkta (2.10. daļa) prasības.
- Eiropas Komisija esot nepamatoti pieņēmusi, ka pat Polijas pastam uzticētais pienākums sniegt sabiedriskos pakalpojumus atbilstot Pasta direktīvā noteiktajām prasībām un tāpēc neesot vajadzīgs kā pierādījums par to, ka precīzi ir noskaidrota publiskā pakalpojuma vajadzība, kā arī veikt sabiedrisko apspriešanu vai piemērot citus atbilstošus līdzekļus, lai ievērotu lietotāju un pakalpojumu sniedzēju intereses.
3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots Līguma 106. panta 2. punkta pārkāpums, nepareizs konstatējums, ka ir izpildītas [Eiropas Savienības nostādņu par valsts atbalstu, ko piešķir kā kompensāciju par sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu (2011)] 52. punkta (2.9. daļa) prasības, kā arī Pasta direktīvas 7. panta 1., 3. un 5. punkta pārkāpums.
- Eiropas Komisija esot nepamatoti pieņēmusi, ka kompensāciju fonds attiecībā uz vienoto maksimālo iemaksu 2 % no piedāvātāja ienākumiem no universālajiem pakalpojumiem vai subsidētajiem pakalpojumiem apmērā atbilst nedriskriminācijas prasībai; ka šī obligātās iemaksas procentu likme vienādi attiecas uz visiem tirgus dalībniekiem, kas esot diskriminējoši, jo universālo pakalpojumu piedāvātāju un subsidēto pakalpojumu piedāvātāju situācijas nav vienādas.
4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots Pasta direktīvas 7. panta 1. punkta pārkāpums, jo Eiropas Komisija piekrīt, ka universālā pakalpojuma izmaksas tiek segtas ar dažādām Polijas pastam piešķirtām ekskluzīvām un speciālām tiesībām.
- Pasta direktīvas 7. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis vairs nenodrošina ekskluzīvas un īpašas tiesības ieviest un sniegt pasta pakalpojumus un tās arī neatstāj spēkā. Vienlaikus Komisija piekrīt, ka Polijas pastam saistībā ar tā sniegtajiem universālajiem pakalpojumiem tiek nodrošinātas ekskluzīvas un īpašas tiesības.
5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots Līguma 102. panta, skatīta kopā ar 106. panta 1. punktu, pārkāpums.
- Nesamērīgi lielas obligātās iemaksas kompensāciju fondā sekas ir “ar konkurenci nesaderīga tirgus piekļuves ierobežošana konkurentiem” pasta tirgū.
6. Ar sesto pamatu tiek apgalvots Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 16. panta un 17. panta 1. punkta pārkāpums.
- Ar apstrīdēto lēmumu tiek apstiprināta valsts atbalsta shēma (valsts atbalsta regulējums), kā sekas ir nesamērīga ierobežšanās prasītājas īpašuma tiesībās, kā arī tās uzņēmējdarbības brīvības nesamērīgs ierobežojums.
7. Ar septīto pamatu tiek apgalvots būtisku formas prasību pārkāpums un pienākuma norādīt pamatojumu atbilstoši Līguma 296. pantam neievērošana.
- Komisija neesot pareizi konstatējusi faktus un lēmumu vairākkārt pamatojusi ar nepareiziem faktiem. Turpinājumā Komisija esot pieļāvusi kļūdu pamatojumā arī tādēļ, ka tā – pretēji tās lēmumu pieņemšanas praksei – nenotikušo konkursu neesot ņēmusi vērā kā atbildību pastiprinošu apstākli attiecībā uz ietekmi uz konkurenci.